

Arrest

nr. 288 604 van 8 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. VAN VLIET
Cockerillkaai 18
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 maart 2023.

Gelet op de pleitnota van 21 maart 2023 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 17 mei 2021.

1.2. Op 4 augustus 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 23 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Katare Afghan behorend tot het district Watapur, gelegen in de provincie Kunar. U ging tot de 6de graad naar school en volgde koranles in de moskee. Daarnaast zorgde u voor de dieren in de bergen. Sinds 7 à 8 jaar geleden is één van uw broers, Z, vermist nadat hij door Daesh werd meegenomen. Sindsdien weet u niet of hij nog leeft of niet. Samen met uw ouders, drie broers en drie zussen woonde u in de ouderlijke woonst in Katare Afghan. U bent sinds uw kindertijd verloofd met A, die ook in uw dorp woont. Op een dag was u aan het werk op het veld toen de taliban langskwamen en u dwongen om met hen mee te gaan. U ging met hen mee, spendeerde één nacht met hen en de volgende avond keerde u terug naar huis. Op een andere dag was een vriend van u, S.(...), een video aan het maken met zijn gsm, waarop u vroeg wat hij deed. Hij vertelde u over een persoon, M.(...), uit Asadabad die geïnteresseerd is in andere mensen van uw dorp en regio en werkte voor de Amerikanen. Deze persoon vraagt informatie te verzamelen over bepaalde mensen en foto's te nemen van hen. Hierop nam S.(...) u mee naar de plaats van deze persoon en stelde u aan hem voor, waarna u eveneens met die job mocht starten. U moest concreet informatie verzamelen over M.(...) R.(...), een lid van Daesh. U deed deze spionagejob gedurende 7 à 8 maanden toen u op een gegeven ogenblik een deadline kreeg van 24u om een foto van M.(...) R.(...) te bezorgen. U ontving tevens een gsm waarmee u dichtbij zijn huis moest komen, waarna u een knop moest induwen en dit een soort geluid gaf. Hierna belde u J en vertelde dat u de missie had volbracht. Nadien werd M.(...) R.(...) gedood in een drone aanval, samen met zes andere mensen. Daesh kwam er later achter dat uw vriend S.(...) betrokken was in deze aanval, waarop hij verhuisde naar Gambiri in Nangarhar. Daesh achtervolgde hem echter en vermoordde hem daar. Na deze drone aanval vluchtte Daesh weg uit de regio, met als resultaat dat de taliban opnieuw oprukten. Deze taliban begonnen vervolgens mensen te rekruteren uit uw dorp. Ze schreven ook uw naam op een lijst van jongens die met hen moesten meegaan. Toen Daesh te weten kwam dat u op die lijst stond, besloten ze u aan te vallen. Drie à vier maanden na de drone aanval op Daesh kwamen ze naar uw huis op zoek naar u. U slaagde er evenwel in zich te verstoppen in de opslagplaats toen Daesh uw huis doorzocht. De volgende ochtend vertrok u naar Watapur, waar u gedurende ongeveer één jaar verbleef bij uw moeders tante. U leefde er verborgen en kwam niet vaak buiten. Op een nacht zat u daar in uw kamer toen er in de buurt een bom ontplofte. U wist evenwel niet wie het doelwit van die bom was. U werd uw leven in Watapur beu en vertelde uw vader over de problemen met Daesh en de taliban. In tussentijd hadden de taliban eveneens uw vader benaderd in de moskee, waar ze hem sloegen en vroegen om hen informatie te geven over uw locatie. Hierop sprak uw vader met een vriend van hem en regelde hij uw vertrek. U vertrok in augustus 2020 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije (waar u op 17 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende), Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U kwam tot slot in België aan op 16 mei 2021. Daags nadien diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg in het kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Bulgarije, dat weigerde. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban enerzijds en door Daesh anderzijds, vanwege uw werkzaamheden voor de Amerikaanse inlichtingendiensten. Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele taskara en een kopie van uw puntenlijst. U legde tevens een originele handgeschreven brief van uw werkgever in België voor, doch dit document heeft geen betrekking op uw persoonlijke asielmotieven en wordt daarom niet in overweging genomen. Op 23 augustus 2022 ontving het CGVS vanwege uw advocaat opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. U verklaarde met name geboren te zijn op 31 mei 2004. Uit een medisch

onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 28 mei 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in 2021 een leeftijd heeft van minstens 20,8 jaar zijn de in het dossier aangevoerde elementen volgens de Dienst Voogdij en het CGVS niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Deze vaststelling draagt allerm minst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Om te beginnen verklaarde u dat u op een dag aan het werk was op uw veld, toen de taliban u dwongen mee te gaan naar hun strijdvelden om voor hen te vechten (CGVS, p. 11). Gevraagd wat de taliban deden om u te dwingen met hen mee te gaan, antwoordde u dat ze u vroegen dit te doen en indien u dit niet had gedaan, ze u zouden beschuldigd hebben van geheime banden met de overheid (CGVS, p. 13). U verklaarde vervolgens dat u werd meegenomen naar een checkpoint dat de taliban wilden aanvallen, waar u vanop de heuvel burgers moest tegenhouden (CGVS, p. 13). U stelde daarnaast tevens een wapen te hebben ontvangen, waarmee u tijdens het gevecht moest vuren op het checkpoint (CGVS, p. 13). Gevraagd of u een opleiding kreeg om dit wapen te gebruiken, antwoordde u negatief en stelde dat ze ter plaatse toonden hoe u de trekker moest overhalen (CGVS, p. 13). Op de vraag om welke reden de taliban u als landbouwer uitkozen voor deze taak, antwoordde u dat ze je willen meenemen, ongeacht wie je bent, en je willen gebruiken (CGVS, p. 13). Dat de taliban u als landbouwer en zonder enige link met hun groepering plots zouden vragen om met hen samen te werken, zonder dat u hiervoor een overtuigende uitleg kan geven, roept echter ernstige vragen op. Het CGVS mag van een strategische actor als de taliban immers verwachten dat ze haar opdracht om dergelijke gevoelige opdracht uit te voeren slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou toevertrouwen en dergelijke taken niet in de handen zouden leggen van een wildvreemde, met alle risico's van dien. Dit geldt des te meer gezien u niet in een talibangezind dorp woonde, iets waar de taliban als regionale strijders waarschijnlijk wel van op de hoogte waren (CGVS, p. 11). Uw bewering dat de taliban u zonder voorafgaande opleiding en zonder enige gevechtservaring een wapen zouden toevertrouwen om een checkpoint van de overheid te beschieten (CGVS, p. 13), is eveneens erg twijfelachtig. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat de taliban, die volgens u machtig waren in uw regio, voor dergelijke taken op zoek zouden gaan naar iemand uit hun gekende netwerk waar ze wel vertrouwen in kunnen stellen. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat de taliban u gedurende één dag en nacht zouden meegenomen hebben om u vervolgens terug naar huis te laten gaan (CGVS, p. 14). U verklaarde dat de taliban u zeiden om niemand te vertellen over het feit dat zij u meenamen naar hun strijdvelden, waarna ze u voor de moskee achterlieten (CGVS, p. 14). Uw bewering dat de taliban u onder dwang zouden hebben meegenomen naar hun strijdvelden, om u vervolgens na één nacht opnieuw vrij te laten is evenwel erg bevreemdend. Het risico op vroegtijdige detectie van de taliban hun plannen om een aanslag te plegen op de overheid werd immers aanzienlijk verhoogd volgens dit scenario. Uw beweerde vrijlating zou u met name de tijd en ruimte hebben gegeven om de plannen van een aanslag met derden te bespreken, hetgeen onmogelijk de bedoeling kan geweest zijn van de taliban. Gevraagd of u nadien voorzorgsmaatregelen trof, antwoordde u dat u zichzelf verstopte als u hen zag (CGVS, p. 14). Verder verklaarde u dat u uw velden bleef irrigeren (CGVS, p. 15). Indien u daadwerkelijk vreesde dat de taliban, die u eerder vanop uw eigen velden meenamen (CGVS, p. 13), u onder dwang wilden rekruteren is het echter opvallend dat u op diezelfde velden bleef werken. U verklaarde verder dat uw moeder wél stopte met haar taken op het veld (CGVS, p. 14). Deze beweerde houding mag echter verbazen. Indien u daadwerkelijk vreesde dat de taliban u gedwongen wilden rekruteren, kan immers worden aangenomen dat uw familie - inclusief uw moeder - alles in het werk zou stellen om een herhaling van voornoemd scenario te vermijden, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. Deze vaststellingen doen bijgevolg bijkomende ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Ook uw verdere beweringen omtrent de beweerde namenlijst van de taliban konden niet overtuigen. Zo stelde u dat de taliban een lijst maakten van kinderen, waaronder uzelf, die met hen moesten gaan meevechten (CGVS, p. 15). U verklaarde dat Daesh u echter aanviel, met het gevolg dat u vertrok (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe de taliban probeerden om u te rekruteren, antwoordde u als volgt: "Mijn beurt was nog niet gekomen om me te vragen om met hen mee te gaan, maar als ze eerder wilden komen konden ze. Ze konden me elk moment dwingen, ze konden me slaan en konden doen wat ze wilden tegen mij." (CGVS, p. 15). Uw vrees dat de taliban u gedwongen wilden meenemen wordt thans niet gesteund op gegronde motieven, nu uw verklaringen niet aantonen dat u hier op dat ogenblik concreet mee te maken heeft gehad. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat deze vrees in wezen berust op pure veronderstellingen van uwentwege. Volledigheidshalve kan tevens nog worden opgemerkt dat u tijdens uw aanmelding als verklaarde

minderjarige bij DVZ als enige asielmotief aanhaalde dat u vreest door de taliban te zullen worden gerekruteerd (zie administratief dossier). Zoals hierna uiteengezet, bracht u ten aanzien van het CGVS evenwel nog bijkomende asielmotieven naar voren, hetgeen verdere twijfels doet rijzen over uw algehele geloofwaardigheid. Zo dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u voor de Amerikaanse inlichtingendiensten heeft gewerkt. U verklaarde met name dat u in 2016 begon te werken voor M.(...) , een man die actief was voor de Amerikaanse inlichtingendiensten (CGVS, p. 15). U stelde dat uw vriend, S.(...) , deze job reeds deed en u via hem uitleg kreeg over hoe u foto's moest nemen met uw gsm, mensen moest volgen in de moskee en hun gegevens moest verzamelen (CGVS, p. 15, 16). U stelde dat niemand anders dan S.(...) en M.(...) van uw job wist, zelfs uw eigen familie niet (CGVS, p. 16). Verder verklaarde u dat u deze job gedurende 7 à 8 maanden uitoefende en in die periode geen problemen kende met de taliban of Daesh (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe u erin slaagde uw job verborgen te houden voor de taliban en Daesh, antwoordde u dat u er met niemand over sprak en uw inkomsten niet bekendmaakte aan uw familie, maar inkopen deed voor hen (CGVS, p. 16). Tegelijkertijd stelde u dat de taliban en Daesh hun eigen inlichtingendiensten hadden om informatie te verzamelen over mensen (CGVS, p. 16), zodat het opvallend is dat u uw job maandenlang voor hen verborgen kon houden. Dat uw familie evenmin op de hoogte raakte van uw job is eveneens merkwaardig, temeer u verklaarde dat ze u vroegen waar het geld vandaan kwam voor de inkopen, waarop u zei dat u het van een vriend kreeg (CGVS, p. 16). Het is evenwel twijfelachtig dat uw familie zich geen verdere vragen stelde bij dit feit, zeker nu u verklaarde wekelijks één rapport over te maken aan M.(...) , dat u telkens bij hem moest gaan voorstellen (CGVS, p. 16). Deze verklaringen doen dan ook de nodige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling voor de inlichtingendiensten. Bovendien maakte u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding van uw job voor M.(...) , doch stelde u enkel een jongen te kennen die S.(...) heette en hetzelfde probleem had als u (zie Vragenlijst DVZ). Gezien het hier gaat om de concrete bedreigingen tegen uw persoon waarna werd besloten dat u het land diende te verlaten, kan er echter worden van uit gegaan dat u over dergelijke zaken consistente opeenvolgende verklaringen aflegt, in casu quod non. Voorts verklaarde u dat S.(...) na de drone aanval op M.(...) R.(...) beseftte dat Daesh op de hoogte kwam van zijn betrokkenheid, waarop hij verhuisde naar Gambiri in Nangarhar (CGVS, p. 18). U stelde dat Daesh hem echter achtervolgde naar die plaats en hem in Gambiri vermoordde (CGVS, p. 18). Tijdens uw onderhoud bij DVZ verklaarde u daarentegen dat S.(...) naar Jalalabad was gevlucht en de taliban hem daar uiteindelijk aantreffen en vermoordden (zie Vragenlijst DVZ). Er dient met andere woorden opnieuw vastgesteld te worden dat u tijdens de duur van uw asielprocedure, eerst bij de DVZ en vervolgens bij het CGVS, twee versies van deze problemen schetste die maar moeilijk met elkaar te rijmen vallen. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door deze tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Ook uw verdere verklaringen omtrent uw beweerde problemen met Daesh konden niet overtuigen. Zo stelde u dat Daesh 3 à 4 maanden na de drone aanval op M.(...) R.(...) bij u thuis langskwam op zoek naar u (CGVS, p. 18). Tijdens die 3 à 4 maanden gebeurde er niets anders, zo stelde u, behalve dat de taliban u vroegen om met hen mee te gaan vechten (CGVS, p. 18). U verklaarde dat Daesh uw huis bezocht na de moord op S.(...) , die waarschijnlijk had verteld met wie hij samenwerkte (CGVS, p. 18). De tweede reden dat ze langskwamen was volgens u dat uw naam op de lijst stond van de taliban (CGVS, p. 18). Wat betreft uw bewering dat de taliban u op een lijst hadden gezet van mensen die mee moesten gaan vechten dient te worden opgemerkt dat het CGVS hier geen geloof aan heeft gehecht (zie supra). Verder is het weinig aannemelijk dat Daesh u na de drone aanval maandenlang ongemoeid liet indien ze u daadwerkelijk viseerden, gelet op uw verklaring dat ze hun eigen inlichtingendiensten en spionnen hadden (CGVS, p. 19). Deze periode van uitstel zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen. Het is zeer onwaarschijnlijk dat een strategische actor als Daesh dermate aarzelend zou optreden. U verklaarde verder dat u zich tot de volgende ochtend verstopte in de opslagplaats en nadien naar het districtscentrum Watapur vertrok (CGVS, p. 12, 20). U verklaarde daar gedurende één jaar bij uw moeders tante te hebben verbleven (CGVS, p. 20). Gevraagd of er nog iets gebeurde toen u in Watapur verbleef, antwoordde u als volgt: "Nee, ik woonde daar verborgen, ik bleef meestal thuis in plaats van buiten te gaan." (CGVS, p. 20). De vaststelling dat u gedurende een periode van één jaar probleemloos in Watapur kon wonen mag echter verbazen, temeer u eerder verklaarde dat zowel Daesh als de taliban over hun eigen inlichtingennetwerken en spionnen beschikten (CGVS, p. 19). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet concreet aannemelijk dat Daesh en de taliban persoonlijk naar u op zoek waren en u wilden vermoorden (CGVS, p. 20). U verklaarde verder dat uw vader niet wist dat u in Watapur was (CGVS, p. 20). Gevraagd hoe dit kwam, antwoordde u dat niemand wist waar u was (CGVS, p. 20). Op de vraag hoe u te weten kwam dat de taliban uw vader benaderden in de moskee, antwoordde u daarentegen dat hij naar die plaats kwam om u dit te vertellen (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met deze inconsistentie in uw relaas, antwoordde u dat uw moeders familie uw vader vertelde dat u in hun huis

verbleef (CGVS, p. 21). Het louter aanpassen van uw laatste verklaringen op basis van de confrontatie met uw eerste verklaringen, kan uw geloofwaardigheid echter niet herstellen. Bovendien verklaarde u tegenover de DVZ dat uw vader door de taliban werd meegenomen nadat ze hem sloegen in de moskee (zie Vragenlijst DVZ), terwijl u bij het CGVS enkel verklaarde dat hij werd geslagen (CGVS, p. 21). Om verduidelijking gevraagd, stelde u dat de taliban hem niet meenamen en dat de tolk het misschien niet had verstaan (CGVS, p. 21). Deze argumentering gaat echter niet op, niet in het minst omdat u bij aanvang van het persoonlijke onderhoud met het CGVS duidelijk aangaf dat u bij DVZ de tolk goed had begrepen en dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat dat persoonlijk onderhoud moeizaam verlopen was (CGVS, p. 2). Gezien het hier gaat om concrete bedreigingen ten aanzien van uw eigen vader, kan er daarenboven worden van uit gegaan dat u hieromtrent consistente verklaringen aflegt. Voorgaande beweringen ondermijnen zodoende verder de geloofwaardigheid van uw ingeroepen asielmotieven. Tot slot dient te worden vastgesteld dat u geen informatie kon geven over de gebeurtenissen na uw vertrek. U verklaarde ter zake dat u geen informatie heeft over uw familie sinds uw vertrek (CGVS, p. 22). U stelde sindsdien slechts contact te hebben gehad met één man, doch sinds de val van de vorige regering ook dit contact te zijn verloren (CGVS, p. 22). U verklaarde dat u die man vragen stelde over de gezondheid van uw familie, waarop hij zei dat de taliban hen begonnen lastig te vallen toen u het land verliet (CGVS, p. 22). Gevraagd of dit het enige nieuws is dat u heeft over uw familie, antwoordde u bevestigend (CGVS, p. 22). Op de vraag hoe het komt dat u het contact verloor met deze persoon, reageerde u dat u het niet weet, dat hij waarschijnlijk niet langer internet heeft, misschien met zijn job was gestopt of naar een ander land reisde (CGVS, p. 22). Het dient echter gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Er dient op gewezen dat redelijkerwijze van een verzoeker kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat u naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Wat betreft de door u neergelegde puntenlijst van school in Afghanistan dient te worden opgemerkt dat dit document louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot schoolvakken bevat, die niets toevoegen aan individuele asielmotieven. U stelde verder dat u nog andere documenten had op uw gsm, doch deze verloor toen u naar Servië reisde. U legt met andere woorden geen enkel bewijsstuk neer dat uw problemen met de taliban kan ondersteunen of bevestigen, wat eveneens toelaat vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Ten aanzien van de opmerkingen die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 23 augustus 2022 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers betreffen deze slechts een verduidelijking bij de schrijfwijze van enkele plaats- en persoonsnamen en enkele kleine correcties, maar blijken deze geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen te omvatten, behalve dat het spel kaki niet met een bal wordt gespeeld, maar met een klein(er) houten stokje en de taliban aanwezig waren in de plaatsen Kashwar Gwar en Qala. Tot slot verduidelijkte u krachtens uw advocaat dat u de velden irrigeerde en er kleine kanaaltjes op maakte. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin

burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022. UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste

doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel

48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden). Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die

schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds

2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan. Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar

België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vat zijn betoog ter duiding van dit middel aan door te stellen dat de taliban niet enkel vrijwilligers rekruteren, in situaties van acute druk rekruteren zij ook onder dwang. Tevens wijst hij erop dat de kwalificatie van zijn dorp als niet taliban gezind niet correct is. Hij verwijst hierbij naar de EASO country guidance Afghanistan van december 2020 (<https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020/kunar>) om te staven dat Kunar, zijn regio van herkomst, al voor de machtsovername sterk gecontroleerd en beïnvloed werd door de taliban en dat er ook andere gewapende groeperingen geruime tijd actief waren. Verder stelt hij ook dat hij ondanks de dreiging van de taliban bleef verder werken op de velden omdat er niemand anders was die zijn taken kon overnemen. Vervolgens wijst verzoeker op enkele nieuwe elementen die tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet aan bod kwamen doordat verzoeker gehoord had van derden dat deze meedelen negatieve gevolgen zou kunnen uitlokken. Zo stelt hij dat hij een functie heeft uitgeoefend binnen de lokale politie. Ter staving hiervan brengt verzoeker een opleidingscertificaat bij. Zijn vrees op vervolging is dan ook gebaseerd op zijn profiel als rekrut van de lokale politie daar het doel van de lokale eenheid was het gebied te beschermen tegen de taliban en Daesh.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vat zijn betoog omtrent dit middel aan door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te citeren. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker onder verwijzing naar de EUAA country guidance Afghanistan van april 2022 en een persbericht van de Verenigde Naties dat de taliban sinds de machtsovername opnieuw de doodstraf en lijfstraffen opleggen en uitvoeren. Tevens wijst hij er ook op dat personen die naar Europa getrokken zijn om internationale bescherming te verzoeken en geruime tijd in Europa hebben verbleven een reëel risico lopen om aan foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing onderworpen te worden wegens het overschrijden van sociale gedragscodes. Ter staving hiervan citeert verzoeker een excerpt uit een studie van de European Council on Refugees and Exiles (internetlink). Daarbij past verzoeker het voorgaande toe op zijn eigen situatie. Zo stelt hij dat hij sinds 2020 in België verblijft. Ook stelt hij dat uit zijn persoonlijk onderhoud en de elementen aangevoerd in het verzoekschrift blijkt dat hij een verhoogd risico loopt om in zijn land van herkomst onderworpen te worden aan onmenselijke behandeling. Hij wijst er tevens op dat er in zijn hoofde risico bepalende omstandigheden zijn zoals het feit dat hij uit de provincie Kunar komt, een regio die voor de machtsovername al onder taliban controle/invloed stond en waar andere groeperingen ook al actief waren. Daarenboven stelt hij dat uit het voordien aangehaalde onderzoek van de European Council on Refugees and Exiles blijkt dat de meeste verzoekers om

internationale bescherming die terugkeren naar Afghanistan geconfronteerd worden met geweld, sociale uitsluiting en stigmatisering.

Verder betoogt verzoeker met betrekking tot de beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet rekening gehouden moet worden met willekeurige arrestaties en lijfstraffen en het niet-beschikbaar zijn van gezondheidszorg en sociaaleconomische voorwaarden ten gevolge van de gedragingen van een actor, met ernstige schade tot gevolg. In dit kader stelt verzoeker dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan te wijten is aan de gedragingen van de taliban. Ter staving hiervan wijst hij er, onder verwijzing naar persberichten en persartikels van de Norwegian Refugee Council, de Verenigde Naties en The Guardian, op dat de taliban humanitaire hulp blokkeren met de verslechtering van de humanitaire situatie tot gevolg.

Voorts betoogt verzoeker met betrekking tot de beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat hij afkomstig is uit Kunar een regio waar verscheidene gewapende groepen, zoals ISKP, actief zijn en verwijst hierbij naar een passage uit de EUAA country guidance Afghanistan van april 2022.

Besluitend stelt verzoeker dat er met de voorgaande elementen onvoldoende rekening gehouden werd in de bestreden beslissing. Hierbij stelt hij dat hij weldegelijk vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk werd gemaakt. Tevens geeft verzoeker aan dat hij er alles aan doet om in België in te burgeren. Ter staving hiervan wijst hij op zijn arbeid in België en de brief die zijn werkgever schreef.

Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker de bestreden beslissing te herzien en hem het statuut van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

2.3. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van de bestreden beslissing (stuk 1), een afschrift van volledige kosteloosheid (stuk 2) en *“documenten aangaande de aangevoerde nieuwe elementen”* (stuk 3).

3. Nota behandeling via een louter schriftelijke procedure

3.1. Verwerende partij legt op 15 februari 2023 een Nota verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure neer waarin zij antwoordt op de middelen in het verzoekschrift en volhardt in de motieven van de bestreden beslissing.

3.2. Door middel van een brief van 8 maart 2023 geeft verzoeker aan geen bezwaar te hebben tegen de vraag tot behandeling van het beroep via een louter schriftelijke procedure.

3.3. Op 21 maart 2023 legt verzoeker in het kader van de behandeling in louter schriftelijke procedure een pleitnota neer. Deze pleitnota bevat het volgende betoog.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Hij stelt dat in dit kader rekening gehouden moet worden met zijn regio van herkomst, Kunar, en met de aard van zijn functie als lid van een lokale politie-eenheid. Ter weerlegging van de nota van verwerende partij stelt verzoeker vooreerst dat het argument dat verzoeker niet aan zijn medewerkingsplicht zou hebben voldaan door geen bewijs van identiteit of nationaliteit voor te leggen tegenstrijdig is met de bestreden beslissing. Daar wordt immers vermeld dat verzoekers identiteit en nationaliteit niet betwist worden door verwerende partij. Met betrekking tot het argument over de stukken die verzoeker heeft gevoegd aan het verzoekschrift stelt verzoeker dat de inhoud ervan wel besproken is in het bijzijn van een beëdigd tolk. Ook werden de originelen van deze stukken hem ter post verzonden en verwacht hij deze nog. Tevens betoogt verzoeker, onder verwijzing naar 's Raads arrest met nummer 135 960 dat het niet is omdat er veel corruptie is in een bepaald land dat alle documenten zonder meer afgedaan dienen te worden als nagemaakt en zonder enig verder onderzoek aan de kant geschoven kunnen worden. Verder stelt verzoeker dat de opgemerkte inconsistenties te wijten zijn aan de omzetting van de data van de Afghaanse naar de Gregoriaanse kalender. Ook wijst verzoeker erop dat sommige documenten een passage in het Engels bevatten.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM en de materiële motiveringsplicht. Met betrekking tot dit middel betoogt verzoeker vooreerst dat artikel 3 en de rechtspraak hieromtrent mee in overweging genomen worden bij onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder verwijst verzoeker in dit kader naar zijn betoog in het verzoekschrift.

3.4. Op 6 april 2023 vraagt verzoeker de debatten te heropenen. Terzelfder tijd legt verzoeker een documentatiebundel neer.

4. Over de rechtspleging

Wat betreft de documenten bijgebracht bij brief van 6 april 2023 dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor deze dan ook niet in overweging worden genomen. De stukkenbundel bevat evenmin een inventaris. Aldus dienen de debatten niet heropend te worden.

5. Voorafgaande opmerkingen

5.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legt verzoeker zijn taskara voor (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2). De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist worden door verwerende partij. Evenmin wordt door verwerende partij betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Katara Afghanistan behorend tot het district Watapur, gelegen in de provincie Kunar.

6.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen was verzoeker op een dag aan het werken op zijn veld toen de taliban langs kwamen en hem dwongen om mee te gaan. Verzoeker ging mee, spendeerde één nacht bij de taliban en keerde de volgende avond terug huiswaarts. Later werd verzoeker door zijn vriend S. in contact gebracht met M. die werkte voor de Amerikanen. M. vroeg aan verzoeker om informatie over M. R., een lid van Daesh te verzamelen. Dit deed verzoeker gedurende zeven of acht maanden tot hij de opdracht kreeg om binnen 24 uur een foto van M. R. te bezorgen. Tijdens deze opdracht kreeg verzoeker een GSM waarmee hij dicht bij M. R.'s huis moest zien te komen en dan een geluid af te spelen door een knop in te drukken. Nadien werd M. R. samen met zes andere mensen gedood in een drone aanval. Daesh kwam erachter dat verzoekers vriend S. betrokken was. Deze verhuisde, maar alsnog vonden Daesh aanhangers hem en vermoordden ze hem. Na de drone aanval trok Daesh weg uit verzoekers dorp waardoor de taliban weer oprukten. Vervolgens begonnen deze mensen te rekruteren in het dorp door lijsten van jongens kenbaar te maken die mee moesten gaan. Verzoekers naam stond op een lijst. Daesh kwam hierachter waardoor enkele leden naar verzoekers huis kwamen om hem te zoeken. Verzoeker werd niet gevat daar hij zich wist te verbergen in de opslagplaats. De volgende ochtend vertrok verzoeker naar Watapur waar hij ongeveer een jaar bij zijn tante verbleef. Hij leefde er verborgen en kwam niet vaak buiten. Op een avond ontplofte er een bom in de buurt, waarvan verzoeker niet weet wie het doelwit was. In tussen hadden de taliban verzoekers vader aangesproken in de moskee. Ze sloegen hem en vroegen informatie te geven over verzoekers locatie. Hierna sprak verzoekers vader met een vriend om verzoekers vertrek uit Afghanistan te regelen. Verzoeker vertrok in augustus 2020 uit Afghanistan. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban of door Daesh.

6.3. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen, het verzoekschrift, de aanvullende nota, de beschikbare landeninformatie, en rekening houdend met de pleitnota stelt de Raad, in navolging van verwerende partij, vast dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt om de volgende redenen:

- (i) verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij persoonlijke problemen met de taliban heeft gekend. Het is immers ongeloofwaardig dat de taliban, een georganiseerde en strategische groepering met jarenlange ervaring in guerrilla oorlogsvoering, een landbouwer zonder enige ervaring met wapens en zonder duidelijke link met hun groepering uit het niets zouden vragen om met hun mee te werken aan een aanval op een checkpoint en hem daarbij geen enkele opleiding verschaffen (notities PO, p. 11 & 13);
- (ii) het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker gedurende één dag en nacht zouden meenemen om hem vervolgens terug naar huis te laten gaan (notities PO, p. 14). Het is, gezien de aard van de taliban,

immers ongeloofwaardig dat deze zich zouden blootstellen aan het risico op onthulling van hun plannen dat inherent zou bestaan als ze verzoeker zo vrijgelaten zouden hebben;

(iii) verzoekers verklaringen dat hij na zijn tijd bij de taliban op dezelfde velden bleef werken waar zij hem al bezocht hadden niet geloofwaardig is daar redelijkerwijze verwacht mag worden dat een persoon die de taliban zou vrezen zich niet vaker dan absoluut nodig zou begeven naar de ene plek waarvan hij zeker kan zijn dat de taliban hem er zou weten te vinden (notities PO, p. 13 & 15). Dat verzoeker terug zou zijn blijven gaan naar de betrokken velden daar niemand zijn taken zou kunnen overnemen is geen dienstig verweer tegen voorgaande vaststelling daar verzoeker later alsnog zijn velden verlaten zou hebben om een jaar bij zijn tante te gaan wonen en geen blijk geeft dat het achterlaten van zijn taken enige invloed had op die beslissing (notities PO, p. 12 & 20);

(iv) verzoeker niet weet te overtuigen dat hij voor de Amerikaanse inlichtingendiensten heeft gewerkt. Hij weet in dit kader vooreerst niet te overtuigen dat hij zijn activiteiten zou kunnen verbergen voor zijn familie, zoals hij verklaarde (notities PO, p. 16). Het is immers maar weinig geloofwaardig dat verzoekers familie niets zou merken terwijl verzoekers tijdsbesteding en financiële middelen zonder plausibele reden opvallend veranderden. Daarenboven komt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij inlichtingenwerk verricht zou hebben op de helling te staan door het feit dat hij zijn voorgehouden inlichtingenwerk geenszins vermeldde ten overstaan van de DVZ en dat zijn verklaringen over zijn vriend S., die een belangrijke rol speelt in dit aspect van zijn relaas, sterke verschillen kennen bij de DVZ en het CGVS (notities PO, p. 18; vragenlijst CGVS, nrs. 3.5 & 3.8);

(v) de verklaarde problemen van verzoeker met Daesh zijn niet geloofwaardig. Dit doordat het ongeloofwaardig is dat indien verzoeker werkelijk problemen met Daesh gehad zou hebben deze hem maanden aan een stuk volledig ongemoeid zouden laten, zoals verzoeker verklaarde (notities PO, p. 18). Tevens is het ook niet geloofwaardig dat verzoeker gedurende een jaar bij zijn tante in Watapur geleefd zou hebben zonder dat Daesh, dat volgens verzoeker over een eigen inlichtingendienst beschikt, hier van op de hoogte zou zijn gekomen (notities PO, p. 12 & 20);

(vi) verzoekers relaas met betrekking tot wie op de hoogte was van zijn verblijf bij zijn tante niet consistent is. Verzoeker verklaarde immers aanvankelijk dat niemand, inclusief zijn vader, op de hoogte was van zijn verblijf bij zijn tante (notities PO, p. 20). Daarna verklaarde verzoeker echter dat zijn vader hem kwam opzoeken bij zijn tante (notities PO, p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid wist verzoeker enkel te stellen dat zijn vader geïnformeerd werd door de familie bij wie hij woonde (notities PO, p. 21). Er dient op gewezen te worden dat het louter aanpassen van latere verklaringen geen gedegen verklaring biedt voor inconsistente verklaringen;

(vii) de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen komt eens te meer op de helling te staan doordat verzoeker blijkens zijn verklaringen geen pogingen onderneemt om geïnformeerd te blijven hierover (notities PO, p. 22). Hetgeen getuigt van een gebrek aan interesse in zijn voorgehouden problemen die niet te verenigen valt met het bestaan van zulke ernstige problemen als verzoeker voorhoudt te kennen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

Verzoeker weet voorgaande vaststellingen niet te weerleggen waar hij zowel in zijn verzoekschrift als in zijn pleitnota stelt dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met zijn herkomst uit Kunar, een provincie waar de taliban en andere groeperingen al actief waren voor de machtsovername. Hoewel de Raad op grond van de door verzoeker aangevoerde documentatie vaststelt dat de taliban en andere gewapende groeperingen inderdaad actief waren in Kunar voor de machtsovername, dient erop gewezen te worden dat dit de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen met de taliban en Daesh niet wegneemt. De aanwezigheid van de taliban en andere gewapende groepen in de provincie Kunar wordt immers niet betwist. Hetgeen daarentegen wel betwist is, voorvoorgaande redenen, is dat verzoeker problemen gekend zou hebben met deze aanwezige groeperingen.

Verzoeker weet voorgaande vaststellingen ook niet te weerleggen waar hij betoogt dat er geen rekening is gehouden met de aard van zijn activiteiten als lid van de lokale politie-eenheden waardoor hij als doelwit van de taliban beschouwd zou moeten worden. Voormelde aangevoerde vrees voor vervolging omwille van zijn beweerde werkzaamheden als politieman betreft in essentie een geheel nieuwe vervolgingsgrond die volledig los staat van de elementen van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker die werden aangebracht voor en beoordeeld door de commissaris-generaal.

Vooreerst stelt de Raad in dit kader vast dat verzoeker ten overstaan van de DVZ en het CGVS niets heeft vermeld over enig lidmaatschap bij een lokale politie-eenheid terwijl verzoeker op grond van artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet de plicht heeft alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk over te brengen. Door pas in onderhavige procedure enig gewag te maken van een vrees die hij zou kennen doordat hij een functie bij de lokale politie uitgeoefend zou hebben, heeft verzoeker zijn medewerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet miskend. Hetgeen hij niet kan vergoelijken door te stellen dat hij van derden vernomen had dat de mededeling hiervan negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor zijn verzoek om internationale bescherming. Immers werd verzoeker gedurende de procedure meermaals gewezen op het belang van zijn verklaringen en zijn plicht de waarheid te vertellen. Zo werd verzoeker reeds in het kader van de vragenlijst CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen, zijn plicht de waarheid te vertellen en niet te luisteren naar het advies van derden met betrekking tot hetgeen hij zou moeten verklaren. Daarenboven heeft verzoeker op het einde van die vragenlijst verklaard dat: *“Ik bevestig hierbij uitdrukkelijk dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ik weet dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat mijn asielaanvraag wordt verworpen.”* In de oproeping voor zijn persoonlijk onderhoud, opgenomen in het administratieve dossier, werd verzoeker er eveneens uitdrukkelijk op gewezen dat hij de plicht had om zijn volle medewerking te verlenen en dat er van hem correcte verklaringen werden verwacht. Ook bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal werd verzoeker uitdrukkelijk gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht en op het negatieve effect dat valse verklaringen op zijn verzoek om internationale bescherming kunnen hebben (notities PO, p. 2). Gezien verzoeker veelvuldig is geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en het negatieve gevolg van onjuiste verklaringen en gezien een verzoek om internationale bescherming inherent gepaard gaat met een zeker vertrouwen in de autoriteiten van de ontvangende staat kan niet ingezien worden hoe verzoeker er redelijkerwijze toe gekomen zou zijn het advies van derden te volgen in weerwil van zijn wettelijke plichten. Aldus mocht van verzoeker worden verwacht dat hij zijn beweerde werkzaamheden als politiemann bij de lokale politie, zo deze zouden stroken met de werkelijkheid en in zijn hoofde daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming met zich zouden brengen, veel eerder gedurende zijn procedure zou hebben vermeld. Dat verzoeker nagelaten heeft eerder zijn profiel van politiemann en zijn daaruit volgende vrees kenbaar te maken aan de asielinstanties omdat hij van derden zou hebben vernomen dat dit negatieve gevolgen zou hebben voor zijn verzoek om internationale bescherming, doet hieraan geenszins afbreuk zoals eerder aangegeven.

Verzoeker reikt niet in het minst enige dienstige reden aan waarom hij zijn beweerde profiel van politiemann, dat er blijkens het gestelde in het verzoekschrift bovendien toe zou leiden dat hij nood heeft aan internationale bescherming, eerder geheel onvermeld liet en pas voor het eerst aanbrengt in het kader van zijn beroepsprocedure.

Verder weet verzoeker ook niet te overtuigen dat hij een functie bij de lokale politie uitgeoefend zou hebben. De documenten die hij ter staving hiervan voorlegt zijn immers niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor zij dan ook niet in beschouwing kunnen worden genomen door de Raad. Hierdoor is verzoekers verklaring dat hij een functie heeft uitgeoefend bij een lokale politie-eenheid dan ook een loutere bewering waar, gezien het voorgaande, geen geloof aan gehecht kan worden. Bovendien betreffen het geen originele documenten, maar enkel een kopie of scan. De authenticiteit en de herkomst van deze documenten kunnen aldus niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verder dient te worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude”) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Volledigheidshalve blijkt uit de neergelegde korte samenvatting van de stukken dat deze zich tegenspreken. Waar één document zou verwijzen naar een aanwerving van verzoeker bij de lokale politie voor een periode van twee jaar, blijkt uit een ander stuk dat verzoeker een contract zou hebben afgesloten van drie jaar. Het geheel van deze vaststellingen doet besluiten dat de bewijswaarde van de neergelegde documenten bijzonder relatief zijn en op zich niet volstaan als bewijs voor de voorgehouden werkzaamheden van verzoeker als politieagent, te meer gelet op voorgaande vaststellingen betreffende het heel laattijdig aanbrengen in de asielprocedure wat zijn voorgehouden werkzaamheden voor de politie betreft, wat sowieso al op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze feiten ondermijnt.

Aldus lijkt het erop dat verzoeker die, na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal het geweer van schouder verandert en die, dit zonder afdoende verklaring, plots buigt op een geheel nieuwe vervolgingsgrond en die door zijn eigen toedoen aldus niet door het Commissariaat-generaal kon worden onderzocht en beoordeeld tijdens de administratieve behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Dergelijk gedrag is laakbaar. Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal eveneens bijkomende asielmotieven aanhaalde, zoals zijn werkzaamheden voor de Amerikaanse inlichtingendienst – die ongeloofwaardig werden bevonden-, die hij niet eerder heeft vermeld bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het feit dat verzoeker, naarmate zijn asielprocedure vordert, steeds nieuwe asielmotieven aanvoert, zonder hiervoor ook maar de minste afdoende verklaring aan te brengen, werpt een ernstige smet op de ernst waarmee verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming afhandelt en ondermijnt volledig zijn geloofwaardigheid en zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Evenmin werpen de overige door verzoeker voorgelegde documenten een ander licht op het voorgaande. De taskara die verzoeker voorlegt kan enkel dienen ter staving van verzoekers identiteit en nationaliteit, elementen die niet in twijfel worden getrokken. De brief van verzoekers werk heeft geen betrekking op verzoekers leven en voorgehouden problemen voor zijn vertrek uit Afghanistan en kan dan ook niet dienen als bewijs hiervan. Ook de puntenlijst die verzoeker neerlegt is geen element dat het voorgaande weerlegt daar het louter verzoekers scholtraject in Afghanistan, een element dat niet ter discussie staat, betreft.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen besluit de Raad dat verzoeker, gelet op zijn verklaringen, de door hem neergelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, zijn voorgehouden problemen met de taliban en Daesh voor zijn vertrek uit Afghanistan niet concreet aannemelijk heeft gemaakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

6.4. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift verder op een vrees voor vervolging omwille van gepercipieerde overtredingen van sociale gedragscodes. Hij betoogt dat hij als in Afghanistan gezien kan worden als iemand die sociale gedragscodes overtreden heeft door zijn lang verblijf in Europa.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder

gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking

zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij verwesterd is in de zin dat bij hem sprake is van gedragingen, kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit en morele integriteit dat van hem niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Noch in het verzoekschrift, noch in de pleitnota worden concrete persoonlijke elementen aangehaald met betrekking tot verzoeker die zouden wijzen op verwestering in zijn hoofd. Ook de brief van zijn Belgische werkgever die verzoeker bij het CGVS neerlegde, voldoet niet om aan te nemen dat verzoeker dermate verwesterd is. Dat verzoekers werkgever aangeeft dat verzoeker in het Nederlands kan communiceren en dat hij tevreden is over verzoekers werk is immers geen concreet bewijs daartoe. In dit verband stelt de Raad verder vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen Afghanistan ongeveer drie jaar geleden heeft verlaten en in België verblijft sinds 16 mei 2021 (verklaring DVZ, nr. 37). Verder blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij dat op basis van de leeftijdstest die werd uitgevoerd, verzoeker op 28 mei 2021 een leeftijd van 22,5 jaar had met een standaard deviatie van 1,7 jaar en dus meerderjarig was toen hij Afghanistan verliet. Ook blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker van origine Pashtou is en een Soennitische moslim is (verklaring DVZ, nrs. 6d & 9). Hieruit blijkt in elk geval dat

verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gekend en hij behoort tot etnische en religieuze groepen die dominant zijn in Afghanistan en een etnische groep die een meerderheid uitmaakt in verzoekers regio van herkomst Kunar (EUAA, Afghanistan Security Situation, August 2022, p. 143), na de machtsovername door de taliban.

Verder maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in geval van terugkeer omwille van zijn verblijf in Europa zal worden gepercipieerd als verwesterd of als een persoon die de religieuze, sociale en morele normen heeft overschreden. Verzoeker werpt *in casu* op dat hij al sinds 2020 in Europa verblijft en dat hij door zijn voorgehouden vluchtmotieven en zijn afkomst uit Kunar een verhoogt risico loopt. Vooreerst wijst de Raad er in dit kader op dat aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas, zoals voordien uiteengezet, geen geloof gehecht kan worden. De motieven van dit relaas kunnen dan ook niet aangenomen worden als risico verhogende factoren in hoofde van verzoeker. Verder stelt de Raad vast dat nergens uit blijkt dat een afwezigheid van drie jaar uit Afghanistan in hoofde van verzoeker, die zoals reeds aangehaald zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, op zich een onmogelijkheid met zich mee brengt om zich aan te kunnen passen aan de in Afghanistan en specifiek in Kunar vigerende wetten, normen en gebruiken zoals vormgegeven door de taliban na de machtsovername. Zulks kan immers noch afgeleid worden uit de informatie in het rechtsplegingsdossier, noch wijst verzoeker hieromtrent op andere documentatie. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat hoewel hij het contact met zijn familiaal netwerk is verloren (notities PO, p. 6), hij geen gewag maakt van problemen met zijn familie voor zijn vertrek uit Afghanistan. Noch zijn er concrete indicaties dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan door zijn familie zou worden verstoten, noch zijn er specifieke individuele elementen eigen aan de verzoeker voorhanden die er op wijzen dat hij met systematische stigmatisering of discriminatie te maken zal krijgen die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nu ongeveer tussen drieëntwintig en zesentwintig jaar oud is en nog maar 3 jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

6.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Dat de taliban de doodstraf in bepaalde zaken uitspreekt en uitvoert, zoals verzoeker opwerpt, betekend niet *ipso facto* dat hij hiermee in aanraking zal komen. In zoverre verzoeker zich ter staving van een risico op de doodstraf of executie zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. Tevens maakt verzoeker geen andere concrete elementen kenbaar op grond waarvan in zijn hoofde een reëel risico op de doodstraf of executie aangenomen kan worden.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban en Daesh voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. Waar verzoeker zich verder in dit kader beroept op informatie dat er in Afghanistan lijfstraffen worden opgelegd en uitgevoerd, stelt de Raad vast dat verzoeker ook hier geen concrete elementen aanwijst die aannemelijk maken dat verzoeker een risico op ernstige schade loopt hierdoor.

7.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de

Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog kan niet anders doen besluiten.

Voor zover verzoeker benadrukt dat de socio-economische situatie in Afghanistan drastisch is verslechterd na de machtsovername en hierbij wijst op het beleid van de taliban en de impact van het stopzetten van de financiële hulp, wijst de Raad erop dat hiermee werd rekening gehouden in de bovenstaande analyse en dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Uit de landeninformatie kan verder weliswaar blijken dat humanitaire organisaties op het terrein geconfronteerd worden met beperkingen inzake de inzet van personeel en ook met geweld op het terrein. Er blijkt evenwel niet dat humanitaire organisaties de toegang tot Afghanistan systematisch wordt geweigerd of dat de taliban maatregelen hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of blokkeren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de

nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die tot een ander besluit kan leiden. Waar hij verwijst naar zijn afkomst uit de provincie Kunar en de aanwezigheid van gewapende groepen aldaar, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker voert geen enkel individueel element aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid indien hij zou terugkeren naar zijn provincie van herkomst.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

7.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS